

Povím vám příběh. Příběh o holce, která měla velký sen. Stát se primabalerínou...

Ale hezky od začátku. Jmenuji se Sofie. Mám velké modré oči, drobný nosík, plavé vlasy, které mi sahají až po pas, a můj obličej i ramena jsou samá piha. Babička o mně říká, že jsem hubená jak lunt. A máma? „Ta naše holka je samá ruka a samá noha.“ Sourozenci mi říkají Špagetko. Mám jich rovnou pět. Dva mladší brášky, učiněné raubíře, a tři ségry. Dvě jsou starší a jedna z nich, Sára, je stejně stará jako já. Teda, abych byla přesná, je o 23 minut starší. A nikdy mi to nepřestane připomínat. Narodily jsme se jako jednovaječná dvojčata, a i přesto, že jsme si podobné jako vejce vejci, jsme každá úplně jiná. Andílek a čert, směje se máma vždycky, když o nás mluví.

A která že jsem já? Občas ségře závidím, je rebelka a nic nebere vážně. To já jsem už od malička jiná. A podle mámy se ve mně neskrývá ani kousek toho čertíka, co má v sobě moje ségra. Starší. O 23 minut.

Bydlíme v malém domku na kraji malebného městečka, které je obklopené lesy a je plné starých kamenných domů. Přesně to na venkově miluju. Když o našem domě říkám, že je malý, hodně mu přidávám, je totiž doslova miniaturní. Takový náš domeček pro panenky, jak mu někdy doma se smíchem říkáme. A není se čemu divit, když nás v něm bydlí rovnou třináct. Abych byla přesná, devět lidí a čtyři zvířata, pavouky nepočítám. Bydlím v něm s mámou a tátou, s babičkou, se sourozenci, s naší psí smečkou a kočkou Bublinou, kterou jsem našla na ulici. Máma mi řekla, že si ji den necháme a pak jí najdeme domov. A našli jsme, zůstala u nás, už napořád. A občas nám dělá z našeho domečku cirkus. Zvláště když se rozhodne, že je ta správná chvíle dát našim psům lekci. Většinou to odnesou nejen naši psi, ale taky několik talířů a váz. Vázu už doma nemáme ani jednu. I tak ale na Bublinu nedáme dopustit.

V domě jsou jen čtyři pokoje. Bráškové jsou na tom nejlíp, mají pokoj jen sami pro sebe, i když jen maličký. Pak má pokoj babička. Svůj vlastní, je totiž už starší a potřebuje klid. Táta s mámou spí v obýváku spolu s naším zvěřincem. V posledním miniaturním pokojíčku mám postel já a všechny moje ségry. Je tam místo tak akorát na tu postel, která je taky

miniaturní. A nad postelí mám malou nástěnku, kterou zdobí lísteček s ozdobným, ručně psaným nápisem: *Stanu se primabalerínou.*

Hilda

Asi bych se na úvod měla představit. Jmenuju se Hildegarda. Po prababičce. První, co pokaždý uslyším, když řeknu své jméno, je smích. A můžu se snad něčemu divit? Strýček Otto, mámin brácha, jí často říká: „Ty, ségra, s takovým jménem se ta holka nikdy nevdá.“ Jenže kdyby šlo jen o to jméno, možná bych to i překousla, ale že jsem tlustá, už nepřekousne asi nikdo.

Špekosaurus, Obluda nebo Godzila, to jsou přezdívky, který slýchám každéj den. Ale řekněte sami, nestojí ty dobroty za pár centimetrů v pase? Já myslím, že jo, i když musím přiznat, že jsem z toho někdy trochu rozhozená a smutná. A tak ten smutek jednoduše musím zajíst. Něčím sladkým, to je dobrý na nervy.

„A taky na špeky,“ nezapomene nikdy dodat máma, která si představovala, že budu po ní. Jenže to se jí moc nepovedlo. Abyste to chápali, je to bývalá miss a je taky

tak trochu na hlavu. Myslím, že to sama tuší, ale už roky to drží v tajnosti. V tajnosti by asi nejradši držela i mě, ale k mý i její smůle musím chodit do školy.

Kromě toho, že jsem velká osobnost, a to doslova, tak nesnáším pohyb. Ty dortíčky a sladký tyčinky bych stejně nevyběhala ani za tisíc let. Pohybu se ale nevyhnu, v tom má taky prsty moje máma. Bydlíme na kraji našeho malého, nudného města. No na kraji... Asi bych to měla uvést na pravou míru. Dojdete na kraj města, půjdete přesně 4675 kroků, a jste u nás. Mám to spočítaný. Teda, spíš mi to spočítal krokoměr, kterej mi dala máma k Vánocům. Chtěla jsem telefon. Dostala jsem krokoměr. Máma mi ho předávala s úsměvem od ucha k uchu a bezelstně prohlásila: „Tak holčičko, teď to budeš mít spočítaný.“ A taky že mám.

Ale zpátky k našemu domu. I když vlastně, stěží mu můžu říkat tak obyčejným slovem. Znáte Drákulův hrad? Právě tak já říkám našemu sídlu, dost se mu totiž podobá. Náš obrovitánskej dům postavili mnohem dřív, než jsem se narodila, a taky dřív, než se narodila moje trhlá matka. Má přesně 22 pokojů. Několikrát jsem už navrhovala, že bysme mohly vybírat vstupný a dělat prohlídky. Jako na hradech. A máma by byla strašidlo. Třeba by se pak zase cítila jako na mole.

„Nech si ty svoje vtípky,“ řekla máma. Urazí se po-

každý, když něco podobného řeknu, nechápu proč. Náhodou, jako strašidlu by jí to náramně slušelo.

Ještě než dojdete k hlavním dveřím našeho „skromného“ sídla, ujdete přesně 535 kroků od hlavní brány. Od té vede dál „cestička hrůzy“. Kdybyste viděli naši zahradu, pochopili byste. Sochy bez rukou, vysoký, strašidelný stromy a tráva, která mi začíná sahat po pás. Zahradníka nemáme. Už ne. Máma mu dala padáka potom, co se ho zeptala, jak jí to sluší.

„Musím souhlasit s tou vaší holkou, madam, jako strašidlo byste udělala velkou parádu,“ řekl, a od té doby jsem ho už nikdy neviděla. Zato každé den vidím z okna pokoje zahradu, která snad brzo přeroste i náš dům. Našeho zahradníka jsem měla ráda, byla s ním sranda.

V celém našem obrovitánském domě bydlím jen já a máma. Táta od nás odešel, když mi byl rok. Asi jsem taky nevyplnila jeho představy.

Mám pokoj velkej jako taneční sál. Kdysi jsem si ho chtěla vybavit podle sebe, ale máma mi řekla, že je stylověj a dobovej. To rozhodně je, jen přidat pár netopýrů, a cítila bych se jako v 18. století. Mám příšerně temnou červenou tapetu se zámeckýma vzorama a postel s baldachýnem. Asi si se ptáte, co je to baldachýn, co? Nevidím se, v dnešní době ho najdete leda na hradě, nebo teda taky u mě v pokoji, jak jinak. Prostě je to taková

těžká sametová látka, která se dá spustit kolem mé postele tak, že je v ní úplná tma. Ta je ostatně v celém našem strašidelném domě. Nábytek je z černého dřeva. Prý z ebenu a mám si ho vážit, protože je moc drahej. Já si ale prý nevážím ničeho, to ale není vůbec pravda. Jediný co nevážím, jsem já. A to nikdy. Myslím, že by ručička na váze moji váhu nezkousla. Jdu si dát čokoládovou tyčinku, než přijde máma.

Na den, kdy jsem se dostala na baletní konzervatoř, asi nikdy nezapomenu. Do baletu jsem chodila už jako malá holka. Byly mi necelé dva roky, když jsem mámě s kamennou tváří oznámila: „Mámá, Sofí tany.“ V překladu: Mami, já chci tancovat. A bylo rozhodnuto. Máma nás vždycky ve všem podporovala. Teda, skoro ve všem. Když Sára přišla domů s tím, že chce modré vlasy, aby byla, podle svých slov „kůl“, máma se na ni podívala a řekla: „Až naprší a uschne.“ Několikrát už napršelo, a dokonce i uschlo, ale Sára modré vlasy nemá, zato má občas dost kyselý výraz. Asi závidí, že holky ve třídě mají barevné pramínky vlasů, a ona ne.

Sára nikdy nejevila zájem o tanec jako já. S výrazem dospělé ženy, která má za sebou přinejmenším dvacet let zkušeností, prohlásila, že z tance se člověk nenají. Já bych ale snad ani jíst nepotřebovala, když tančím. Vždycky mi to připadá, jako bych se vznášela v oblacích a plnila si svůj nejkrásnější sen. A s rozhodnutím o přijetí na konzervatoř se se mnou otočil celý svět. Pamatuju si to jako dnes. Vtrhla jsem do dveří s takovou dravostí, že jsem vylekala naši smečku i Bublínu, ta se mi zaryla do nohy, zasyčela a utekla. Myslím, že byla dotčená ještě večer, když jsem za ní přišla. Podívala se na mě, nasadila svůj typický opovržlivý výraz, otočila se a odkráčela na náš maličký dvorek.

Jako první se o mém přijetí kromě Bublíny dozvěděla máma, která měla radost, i když v jednu chvíli mi přišlo, že vidím v jejích očích smutný záblesk. Pohladila mě po vlasech, otočila se, odešla do kuchyně a o něčem si velmi tiše povídala s babičkou. Po chvíli se vrátila a zdálo se mi, že je moc smutná.

„Víš, holčičko, nemáme dost...“

„Dost času na to, abychom ti upekli dort na oslavu,“ dořekla za ni babička a spiklenecky na mě mrkla.